

De hoge Goudprijs zet door
 Zonder afspraak snel geld in handen. Goudwisselkantoor koopt uw sieraden en munten.
 Goudwisselkantoor

BN'ER CRUSH > / Lifestyle

BN'er Crush! Marianne: 'Anita Meyer heeft een belangrijke plek in mijn hart'

Voor onze rubriek 'BN'er Crush!' zijn we op zoek naar mensen die fan zijn van een BN'er. Wat maakt die ene BN'er toch zo speciaal? En wat was het moment waarop je fan werd?

Deze keer het verhaal van Marianne. Na een heftige kindertijd, maakte zij op haar 13e kennis met de muziek van Anita Meijer. De muziek en Anita als persoon hebben haar door een moeilijke periode heen gesleept. Aan ons vertelt zij openhartig haar verhaal.

Zie ook: **BN'ER CRUSH** Delen:

Kun je ons iets over jezelf vertellen?

"Mijn naam is Marianne en ik ben 50 jaar. Ik ben een bezige bij, maar het belangrijkste waar ik mij mee bezig houd is mijn Stichting. Met mijn stichting help ik mensen die seksueel misbruikt zijn in hun jeugd. Daarnaast werk ik als communicatieadviseur en coach."

Sinds wanneer ben je fan van Anita Meyer en hoe oud was je toen?

"Toen ik voor het eerst een liedje op de radio hoorde van haar was ik ongeveer 13 jaar oud. Ik geloof dat het 'Why Tell Me Why' was. Het pakte me direct en ik werd eigenlijk meteen nieuwsgierig. Ik ben daarna meer over haar gaan opzoeken en meer liedjes van haar gaan draaien. Ik kan niet anders zeggen, dan dat ze gewoon in mijn hart binnen kwamen. Het raakte me zo enorm! Ik heb namelijk nooit een warm en veilig thuis gekend. In haar muziek vond ik dat wel. Ik vond troost en vooral een stukje veiligheid. Het is denk ik meer een gevoelskwesitie dat dan binnen komt. Je kunt het eigenlijk als een soort verliefdheid zien. Maar dan met een nummer, de energie en de stem. Dat kwam gewoon heel diep binnen. Ik ben fan geworden en heb daarna nog veel meer muziek van haar leren kennen. Als je mij vraagt wat ik het mooiste nummer vind, dan zou ik niet 'Why Tell Me Why' noemen. Ondanks dat dat wel het meest bekende nummer is."

Wat is jouw favoriete nummer?

"Sometimes when we touch."

Wat was het moment waarvan je dacht: nu ben ik fan?

"Dat is eigenlijk vanaf het eerste moment geweest dat ik haar muziek hoorde. Ik begon vervolgens veel informatie over haar te verzamelen. Ik ben destijds ook naar heel veel cd- en platenwinkels gegaan om cd's en platen te bestellen en heb thuis te kunnen draaien. Ik vond eigenlijk alles mooi en ben vervolgens ook heel snel gaan kijken naar optredens. Het raakte me zo enorm! Ik was destijds een jaar of dertien en woonde in Haarlem. Ik keek vaak in de lokale krantjes en zag toen dat zij zou optreden in Haarlem! Hoewel ik nooit een warme band met mijn ouders heb gehad, hebben zij me destijds wel naar alle concerten gebracht. Ik was in die tijd nogal een probleemkind, door alles wat zich in mijn kindertijd had afgespeeld. Door mijn fascinatie met Anita werd dit gedrag in hun ogen iets minder, waardoor zij er waarschijnlijk mee hebben ingestemd om mij overal naartoe te brengen. Na afloop van het optreden heb ik haar even kort aangesproken, want ik was als kind super verlegen. Vanaf toen is de koorts écht begonnen."

"Mijn eerste concert was op mijn vijftiende. Anita toerde toen voor een concerttour door Nederland. Ik ben toen met een vriendin bij mijn allereerste concert van Anita geweest. Dat was een droom die uitkwam. We stonden helemaal vooraan, te dansen en te zingen. Fantastisch! Opeens voelde ik mij tijdens het concert niet goed en kreeg ik geen lucht. Ik wist niet goed wat er met me gebeurde en ben de zaal uitgerend. Uiteindelijk bleek ik een paniekaanval te hebben, die niet meer overging. Vanaf toen ging de beerput open en ging het bergafwaarts met me."

"Mijn ouders hebben mij toen ziekenhuis in, ziekenhuis uit gesleept. Dachten dat het een lichamelijk probleem was en zo werden mijn problemen vervolgens ook verklaard. Daarmee was voor hun de kous af. In werkelijkheid zat dat natuurlijk heel anders. Ik woonde destijds ook nog thuis bij mijn ouders, wat de situatie er niet makkelijker op maakte. Die jaren zijn heel moeilijk voor me geweest. Psychisch zat ik er toen helemaal doorheen."

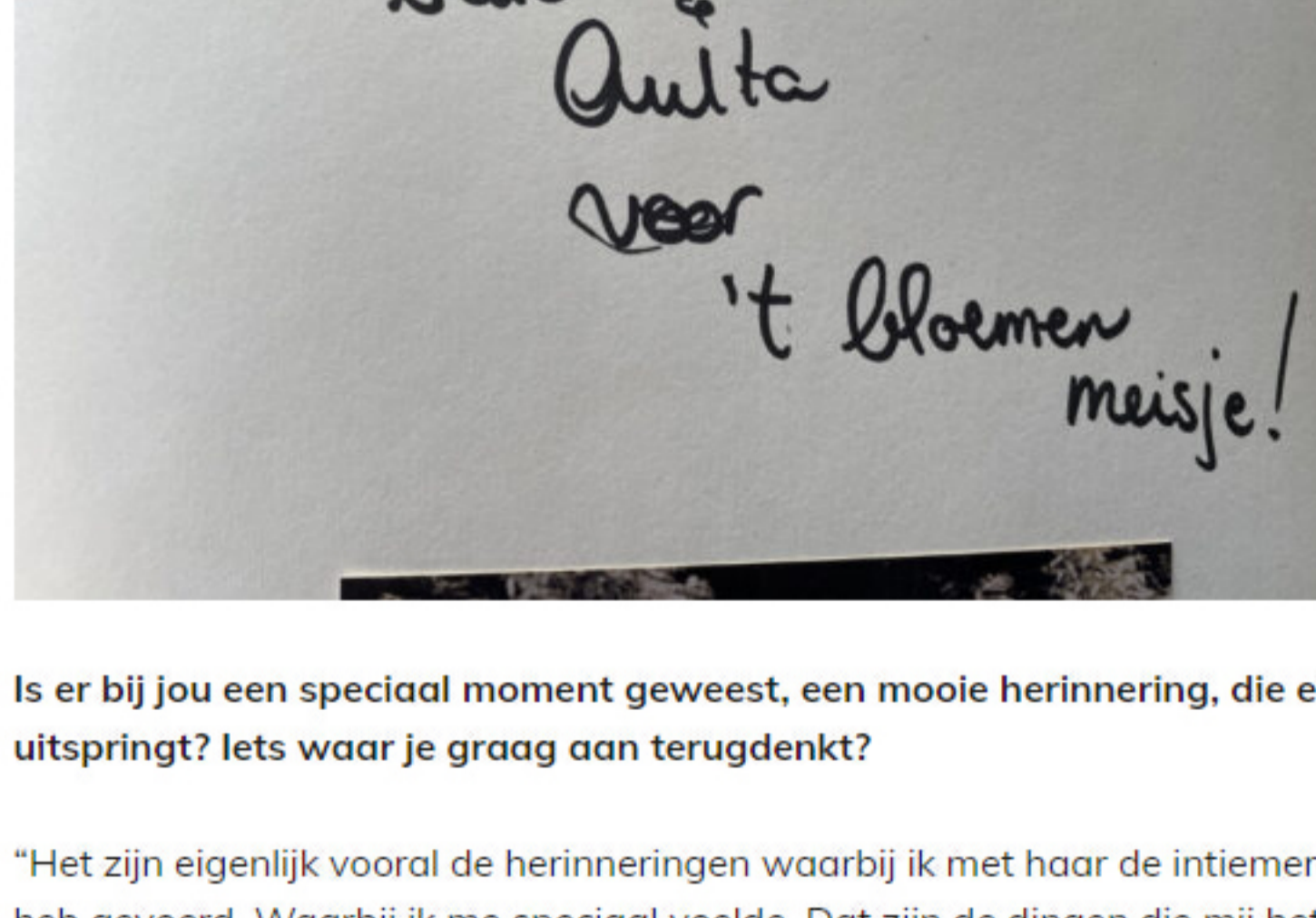
"Uiteindelijk besepte ik rond mijn twintigste dat ik echt een probleem had en dat ik in therapie moest. Ik ben toen bij een therapeut terecht gekomen en na ruim een jaar is mijn verhaal er heel langzaam uitgekomen. Dat was heel moeilijk. Ik heb mijn verleden geaccepteerd, het beïnvloedt mijn leven niet meer. Al zijn er nog wel wat kleine krassen op mijn ziel. Maar tot mijn dertigste heeft dat het dus wel enorm gedaan. Na die periode heb ik ergens rond mijn dertigste gezegd 'dat het fan zijn nu stopt'. Ik vond dat ik dat op een gegeven moment moest doen. Ik werd volwassener en toen vond het nog raar om fan te zijn. Dus ik heb toen officieel afscheid genomen van Anita, als fan, haha..."

Voor jezelf dus een afsluiting van een tijdperk?

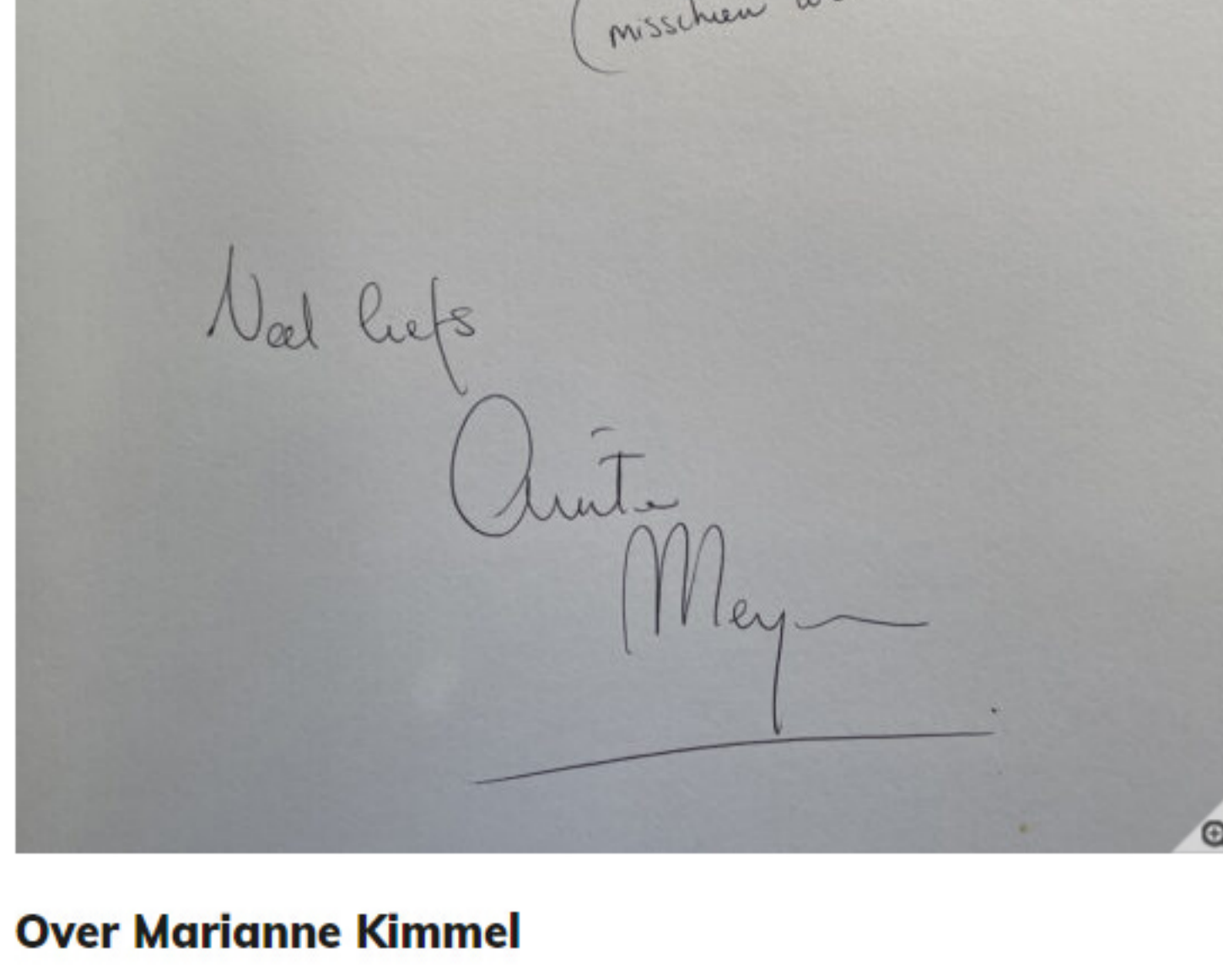
"Ja, zo kun je het wel zien. Ik had met haar echt een band opgebouwd in al die jaren dat ik fan was. In die tijd ging ik soms wel drie keer per week naar een concert van Anita. Ik kwam ook binnen bij gesloten events, waar ik me dan naar binnen had geluld. Dus ik heb haar daar steeds ontmoet, steeds in de kleedkamer gezeten en heel vaak met haar gesproken. Ook had ik al-tijd bloemen bij me voor haar. Op gegeven moment noemde ze me daarom zelfs het bloemenmeisje. We hebben in die tijd heel veel met elkaar gesproken. Over mijn persoonlijke situatie heb ik nooit echt met haar gesproken, maar zij heeft wel gemerkt dat ik problemen had. Heeft ook een keer mijn ouders ontmoet. Ze heeft wel de 'randjes' ervan gezien en dat ik niet een heel gelukkig kind was. Ik liep vaak met problemen onder mijn arm en ze zei dan ook weleens dat de mensen die fan zijn – zo enorm fan – dat die vaak iets missen in hun leven, dat die naar iets op zoek zijn. Daardoor heb ik echt het gevoel gehad, dat ik een soort moederfiguur had. Zij had bij wijze meer belangstelling voor mij, dan mijn eigen moeder."

"Ik ben uiteindelijk werkzaam geworden in de journalistiek. Ik had heel veel met schrijven en dat wist zij ook. Vanuit die journalistieke baan heb ik ook voor kranten gewerkt, waar ik ook voor festivals of ander culturele bijeenkomsten aanwezig mocht zijn, waar zij dus ook vaak was. Zij heeft mij dus ook in die rol van journaliste gezien. Zo rond mijn eind twintigste. Dat vond ze heel leuk en ze vond het ook bijzonder dat ik elke keer weer ergens was waarvan ze dacht: 'Hé, jij weer hier?' Ik heb haar ook voor Radio geïnterviewd, dus toen kwam het werk en fan zijn een beetje bij elkaar. Zij heeft toen ook gemerkt dat ik goed kon schrijven. Ze heeft me in die tijd ook laten weten dat ze blij is dat zij in die moeilijke tijd iets voor mij heeft kunnen betekenen. Voor mij blijft zij altijd een heel bijzonder en speciaal persoon. Ze blijft altijd een belangrijke plek in mijn hart houden. Ik heb haar ook een keer heel openlijk vertelt, zonder dat zij daar bewust van was, dat ze een heel belangrijke rol in mijn leven heeft vervuld. Dat zij mij eigenlijk heeft laten zien dat er wél mensen zijn die om je kunnen geven. Dat zelfs een artiest lief en belangstellend kan zijn, je succes kan wensen en met je mee kan leven."

Is er bij jou een speciaal moment geweest, een mooie herinnering, die er echt uitspringt? Iets waar je graag aan terugdenkt?

"Het zijn eigenlijk vooral de herinneringen waarbij ik met haar de intiemere gesprekken heb gevoerd. Waarbij ik me speciaal voelde. Dat zijn de dingen die mij het meest bijbleven als ik weer naar huis ging. Als ik naar een optreden was geweest en ze me apart had gevraagd. En dat haar man dan vroeg: 'och joh, kom je even mee naar de kleedkamer' en dat ik daar dan een half uur zat te praten met haar terwijl ze haar haar krulde. Dat voelde zó speciaal! Ik dacht dan: 'wauw, ik mag hier zitten!' Ik was zo betrokken. Op een gegeven moment ben ik overdag naar Ahoy gegaan om te kijken of ik binnen kon komen en kon kijken bij de repetities. Ik heb toen tegen iemand gezegd dat ik haar kende en dat ik graag wilde kijken. Hij geloofde mij natuurlijk niet en is het toen gaan vragen aan Anita en haar man, die toen nog haar manager was, en toen hebben ze me binnen gelaten. Dat is een herinnering die ik voor altijd koester en nooit meer zal vergeten. Ik heb de repetities gezien, ik heb met haar in een lege Ahoy gezeten, op stoelen zitten praten met elkaar. Ik heb haar natuurlijk in haar gewone kloffie gezien. Ik heb mogen zien wat ze aan ging doen die avond. Natuurlijk was ze gewoone met haar eigen ding bezig, maar de tijd dat ik bij haar mocht zijn is denk ik wel het hoogtepunt geweest."

Over Marianne Kimmel

Over de heftige gebeurtenissen in haar leven schreef Marianne het boek '[Ondersteboven](#)'. In haar debuut Ondersteboven laat zij zien hoe ingewikkeld en verwoestend de kracht van seksueel misbruik is. Daarnaast heeft Marianne een eigen stichting. [Stichting Project Speak Now](#) heeft als doel seksueel misbruik en seksueel geweld breed bespreekbaar te maken